RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

WINTER 2025

Vol. 38 **No. 3**

Archimandrite Roman Braga
10 Year Anniversary of His Repose

Table of Contents

3 Greetings from Mother GABRIELLA
4 Why the Incarnation? by Fr Roman Braga
5 Orthodoxy in America by Fr Roman Braga
24 Schedule of Services for Nativity & Theophany

Cuprins

14 De ce Întruparea lui Dumnezeu? Pr Roman Braga
16 Ortodoxia în America, Pr Roman Braga
24 Programul slujbelor de Crăciun și Bobotează

Regretfully, the monastery can no longer offer public internet.

Fall Work Day - November 1st, 2025

We are grateful and thank all 84 volunteers (children included) who participated in the work day.
You are all in our humble prayers.

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

Greetings for the coming Feast of the Nativity 2025

As you will be receiving this letter, it will already be mid Advent, the time we direct our attention to the Nativity of Christ, the Great Mystery of God's Incarnation. Fr Roman without fail, every year would remind us that this is the midpoint in the history of mankind: from here on it will be: "the time before Christ and the time after Christ."

Even with the 1st of November, as we commemorate the Unmercenary Physicians Cosmas and Damian, we are reminded that everything we have was given to us freely by God and we are to freely give, share with others in all circumstances, whole heartedly. This presupposes forgetting oneself and setting the needs of others before ours.

This is exactly what God has done by becoming man! Emptying Himself becoming humble out of love, to reconcile us with Him and with one another.

Even though we repeat the yearly cycle of the Fasting and Feasting year after year, we learn something new every time the Feast comes around! It is important that we notice the impact of small and insignificant gestures and deeds done to us, or us doing to others. God is perfect and we strive for perfection as St Peter teaches: "Be you perfect for your Father in Heaven is perfect."

This is what we meditate on at this time of the year with the earnest prayer for God's grace and wisdom to become increasingly as He is, so that when we will see Him face to face, He will say: Come beloved of My Father . . .

We thank you all for your generosity during this past year for your selfless love shown to the monastery in so many ways and ask for your forgiveness for those times when we failed to show our appreciation.

May the Joy of the Feast of The Nativity be with you all the days of your life.

Mother Gabriella

Why God's Incarnation?

It is a practical reason: to give us the rule and discipline of the Christian life. This discipline is discovered in the Incarnation, "Be followers of me, even as I am of Christ," (1 Cor. 11:1). God so loved us that He offered Himself to us for our sakes. He lived His life for us, suffered on the Cross, died for us and rose from the dead to show us how to do the same.

This world and all its creatures in it are good. God comes to refashion what has been corrupted to make man what he was intended to be. This man cannot do without God working for him. So the rule of Incarnation when it is followed, becomes in us the power of the Incarnation.

The world we have constructed without God and His presence and action among us is necessarily a world dominated by self-will and self-expression. Because God is kept outside, we are not able to see the cause of our bitterness and frustrations. It is a world of getting and having. We go on acquiring things and "glory" and all the while futility haunts us. Without God, our arms are filled with the good things of creation; we hold them to us even though our hearts are wretched, because evil which has entered into the world has perverted the real nature of things. Once the divine order of God's creation is upset and God's authority and power no longer operates in us, man is corrupted, and it becomes necessary for God to restore man to help him direct his energies into the service of God.

In His nativity our Lord did swiftly and surely what we slowly and painfully endeavor in the Christian life. The fasting period before Christmas is needed to prepare ourselves to respond to His self-offering, because the stronghold of our pride and self-gratification never surrenders easily and is frequently rearmed. Preparation for the Incarnation is needed if we are to be changed into "temples of the living God" (2 Col. 6:16), which is the destiny of human life.

Thus, what God wants from us is a total surrender. The repeated warnings of the Scriptures against partial offerings and compromises are very serious. It is possible for us to easily cultivate a

moral or emotional physical type of religious life, but the way of life shown by the Incarnation cannot be compromised. Our religious life must involve the offering to God of our full humanity, of all of our faculties. Our Lord, by His Incarnation leads us on to do what He has done—to make a total, genuine offering of ourselves in love to God and our fellow creatures. The power of the Incarnation is His coming to us, in our hearts. It is by His spirit that dwells in us that we offer ourselves to Him. God's full acceptance of humanity in the Incarnation demands from man the full recognition of our Lord's divinity. Jesus is God and man: divinity is incarnate in Him, and humanity is divinized in Him. That has always been the teaching of the Church.

Fr Roman Braga

†††

Orthodoxy in America
The Impressions of a Recent Orthodox Immigrant

What I am going to say today may not be to everyone's liking. Nevertheless, because I consider it essential to the Orthodox perspective that we face reality and do not avoid responsibility, I dare to express a few matters regarding the Orthodox Church in America.

So, let me begin with my own confession.

Although I often wish to speak about Orthodoxy to the American people, I hesitate and, even feel embarrassed, not so much because of the inadequacies of my language and expression, but rather because of the psychological structure which separates us. I realize that the psychology and mentality of the American is different from the one of us who come from Eastern Europe or the Middle East. American society is very technological. Its people are pragmatic and tend to be utilitarian even in their religious expression. Orthodoxy in the Orient is more contemplative. However, in America, we cannot keep or prescribe the same patterns of Orthodoxy as it is practiced in the Orthodox countries abroad. It is necessary for America to find its own place in Orthodox life, a proper style and method of expression. How? In what way?

Orthodoxy is an exceptional flower, but it must be adapted to

the environment. I mean, it must be adapted but not changed. There is a difference, and we must be careful in this respect.

As a priest, I believe that God sent us to this beautiful country to plant Orthodoxy and acclimatize it. It would be regrettable to retreat into the shell or borders of our ethnic groups and to consider Orthodoxy as a tool for the preservation od national identity and cultural traditions in this country. We must not use Orthodoxy as an instrument to resist assimilation into the American society. This would be a sin. This is the wrong way. The Church cannot be such an instrument. The Church has its own purpose for existence. Thank God, we have very good Orthodox Christians in America, who support our Church. However, most immigrants in this country attend church to feed their national sentiments. In the church they feel that they are Romanians, Russians, Greeks or Syrians. Of course this is a natural feeling. We are longing for our native country. For this reason, sometimes, we go to church to enjoy Russian music or Romanian language. But I consider it a sin to love the Church in the same measure as we love "pirogi," "tabouli" or Russian specialties.

In this respect we must be realistic. When Jesus sent the twelve apostles to preach in the world, He did not tell them that they must resist assimilation into the local society. He did not tell them to keep their Jewish identity, purity of race, language or customs. On the contrary, He said: "Go then to all people and make them My disciples"(Matt 28:19)). More than that, St Paul, the apostle to the Gentiles said: "I became all things to all men that I may save some of them by any means possible. Living among the Jews I was a Jew, among the Gentiles I lived like a Gentile, among the weak in faith I became weak in order to win them" (1 Cor 9:21).

So, as Orthodox Christians in America, "true believing" and "true praising" Christians, why don't we put our national feelings, cultural traditions and ethnical backgrounds aside when we preach Orthodoxy in this country? Only in this way can we raise our voices along with St Paul, saying: "Among the Americans I was an American, among the Canadians I lived like a Canadian, etc. I became all things to all men that I might save some of them" (Cf. 1 Cor 9:22).

Surely, orthodoxy is not a cultural way. It is an universal re-

ligion. But precisely for this reason Orthodoxy was adapted to various national types and customs (among the Jews I was a Jew, among the Gentiles a Gentile…). The same religion takes on various styles, because people in various countries are different. I think this is very beautiful. It is the result of the divine law of adaptability to the environment. All people must use their language, customs and cultural traditions to express the faith. Let the Orthodox Church in America become American in this way, and only in this way, because not everything that is American is good. But anyway, we must not allow our ethnical origins and traditions to become an impediment to this process of adaptation.

In the fifteenth chapter of Acts and in the Epistle to the Galatians there is an account of the Apostolic Church Council which disagreed with St Peter. Saint Peter was rebuked because he insisted that all of the pagans must accept the Law of Moses and circumcision in order to be accepted in the Christian Church. The Church Council rejected St Peter's attitude because St Peter was trying to impose the tradition of the Jews upon the non-Jews. On this occasion, St James, who presided at the Council, said specifically: "We should not trouble the Gentiles who are turning to God." If we read the New Testament carefully, we observe that St Paul who "became all things to all men…" did not permit the language or national background to be a requirement for becoming a Christian, because he knew that such a requirement would constitute a barrier to one's conversion to Christianity. For example, the literary style and the social problems discussed in the Epistle to the Romans are suitable to the Roman mentality. In the same way, in the Epistle to the Hebrews and the Gospel of St Matthew abound the prophecies and Jewish atmosphere because they were directed to the Jewish people, and so on.

Let us now consider our situation in America today. What is the impression of a newcomer, such as I am, of the situation in America? It seems to me that the Orthodox Church in this land, instead of being a missionary Church, has become a private, or family affair within the limits of the ethnical groups, and sometimes includes a few converts who have entered the Church through marriage. Such converts are truly unfortunate because they must adopt a foreign mentality and renounce the American

mode of life. One of these converts said he did not even know he was Swedish until he became Orthodox, because in the Orthodox Church in America you must belong to an ethnical group, you must be something, except "American." Maybe this seems to be an overstatement, but this is the reality. A similar incident happened to me recently in St Louis, MO. After a previous discussion, a Roman Catholic boy asked me: "What kind of Orthodox are you? Are you Russian, Syrian or Greek?" "No" I sad, "I am Orthodox." And in order to not be considered a liar I told him: "In my old country I was a Romanian, but here I am just Orthodox. And because Orthodoxy in this country must take on an American aspect, I will become an American too. My teacher, St Paul told me to become 'all things to all men.'"

We often complain that we do not have many young people in the Orthodox Church in America. And this is true. Not even half of our young church school students come to the Liturgy upon reaching adulthood. And we are truly concerned with the future of the Orthodox Church in this country. But the problem is, how should we hand down to posterity just Orthodoxy, without the additional linguistic, cultural and folkloric characteristics. As a matter of fact we are living in America. So, let the young generation and the converts feel at home in the Orthodox Church, find their American way of understanding and expression. We are a missionary Church. That means we convert people to Orthodoxy and not just wait for new immigrants to reinforce Orthodoxy in this country.

Remember from history, when the Russian people were Christianized, they received Orthodoxy from Constantinople. But the Byzantines did not impose the Greek language, the national customs or the Greek mentality on them. They allowed them to interweave their national and political life with Orthodoxy and to grow organically. In every Orthodox country the history of the Church coincides with the history of the nation. And today, America needs Orthodoxy just as Russia, Romania, and Bulgaria needed Orthodoxy when they received it. And I believe, that in this crisis, in this country with 400 religions, Orthodoxy is the only religion capable of maturing the thought, the culture and the unity of these people.

Do not consider me a chauvinist. I will substantiate this statement.

Do you know what the strength of the Orthodox Church is in the world? It is the fact that she became identical with the national life of the people. The Church took in her hands the destiny of the nation. She was the leader of the culture, influenced the morality of the people, created a lifestyle. In a word, she worked for the salvation of each nation. It does not matter whether the countries are Orthodox in their entirety, such as Russia, Romania, Bulgaria and Serbia, or whether only a small minority is Orthodox, as in many of the Arab countries. If the Orthodox Church has in view the salvation of that nation, she is the representative Church in that country.

We go to God together with our nation, our political leaders and our history. We do not have in Orthodoxy the concept of individual salvation. This is a Protestant doctrine. The individual is saved as a member of the Christian community. Salvation is communal because the Church is the mystical body of Christ and we are the members, the limbs of His body. We are responsible for each other. When one member suffers, the whole Church suffers. One wound affects the whole community. We believe that at the Last Judgement all the nations of the world will appear before God, having before them their national leaders who must give an account, whether they carried out or not the purpose for which God permitted them to live in History. Imagine all the presidents of the United States from George Washington to Gerald Ford before the judgement seat of Christ. That is what it will be. We go to God together.

The church can be considered as an image or icon of concentric circles, that is a series of circles with a common center.

1) The first circle, the smallest one, is the individual. He is the temple of the Living God. In his infinite soul (in the most profound sense, dwells God Himself. God is the center of his personality.
2) The second circle which represents the family includes the individual also.The family is the image or the icon of the Church, according to the fifth chapter of the Ephesians.

3) The third circle is the nation, which includes the family and the individual. The nation is the organic unit of the world.
4) The fourth circle is the Church which must include up to the end all the nations, families and individuals, having in view the salvations of them all.
5) The fifth circle (if I may say so) is an infinite one because it represents God and everything must be united in God.

Each one of these realities is unique. God created no two persons, families or nations alike. Although all constitute the same Church, everyone must grow and develop as a distinct person in God. Within Orthodoxy we have as many styles as there are nations. Yet, the Orthodox Church is the only Church possessing doctrinal unity today, despite this diversity. Although there are Orthodox Churches in Romania, Greece, Lebanon, etc., each concerned for the salvation of its own nation, there is still one Orthodox Church in the world. We do not need a pope or any person as a center of unity. Christ is the unique, invisible head of the Church and nobody can replace Him.

From the beginning, the Patriarchs were the religious leaders of their own countries. There was one Patriarch in Rome, one in Antioch, one in Jerusalem, etc. They were autocephalous and equal. They were involved in everything, regardless of the socio-political system of their country. They were members of their respective nations, working for the salvation of the people of their nations. How could a patriarch living in the Middle East or in Eastern Europe today understand the history, the psychology or the character of the American people? How can he take care of the social problems, spiritual destiny or the values this nation must realize in history? If you ask, for instance, our young people in America, they have difficulty locating Bucharest, Belgrade or Antioch on the map. If we want to be realistic and spread the Orthodox faith in this country we must pray and work for the establishment of a national Orthodox Church in this country and an American patriarchate. Orthodoxy has been present on this continent for almost two centuries. This is enough time for the Church to mature.

Most mothers emancipate their children at the age of maturity.

It is sad that the young people leave the Church and we do not have more converts. It goes without saying that they do not feel at home in our Orthodox Churches in America. Until Orthodoxy becomes a part of the American life, our children and the converts will consider it as something imported, like Buddhism or Mohammedanism. The question is how can we divest our Orthodoxy in America from its Romanian, Russian or Syrian garment and help the new generations and the converts to associate Orthodoxy with their own interests and work for the salvation of the American people. Our national background and cultural traditions have nothing to do with Orthodoxy in America. Yes, they were necessary in the old countries. This country has another language, traditions and customs.

Only when the Orthodox youth in America have in view the realization of their national destiny through the Orthodox faith, can we then say that we have an American Orthodox Church. Just as in the old countries, the Church in America should be involved in the great problems of this nation. These problems include politics, economics, abortion, ecology, divorce, sex, racial integration, etc. Everything must be impregnated with an Orthodox vision, because the salvation of this country is at stake. Maybe the Protestants do not care. They look upon their religious life as a private affair, because they do not visualize the Church as the mystical body of Christ. In fact, I do not consider them a Church. They are only spiritual directions in Christianity. But from an Orthodox perspective, everything is important, because everything contributes to the salvation or condemnation of the community as a whole.

In this respect, I appeal to your patriotism. To be a good Orthodox means to love your country. Do not be afraid that the Orthodox Church in America is small. A national Church is not the one with the most members but the one which identifies with the history and the destiny of the people. Although the history of this country did not begin with the coming of Orthodoxy, there are however many values in the history of the American people which must be considered. The Indian and the Protestant period must be looked upon as a preparation. All that was good in the

past must be continued and transfigured because Orthodoxy, as a matter of fact, is the transfiguration of the world through the action of the Holy Spirit.

Remember the prophecy of Daniel that every nation was given an angel who protects and defends it. At any rate, as good patriots we should ask ourselves, who is the guardian angel of the American people. You can be sure, God gave them an angel too.

So let us not be afraid that the ethnic groups in this country are diminishing or that our children will be assimilated. This is a divine law. We cannot either force it or stop it. If we impose the adaptation of the Orthodox Church in this country by imposing our language or cultural background, we are not working according to the will of God. And why should we insist on unnecessary things? If a Romanian, for example, is considered a good Orthodox because he consumes lamb for an Eastern meal, then an American can also be considered a good Orthodox eating ham and eggs and hamburgers and singing "Christ is Risen" in the English language. I am sorry that for almost two hundred years we have strived to keep our ethnic traditions in this country, and for the same period of time we have filled the non-Orthodox churches with our children, grandchildren, nephews and nieces. Don't you think that it is time to be deeply convinced of the necessity of an American Orthodox Church? Let us be realistic. For the preservation of our ethnic identity, we have associations and clubs. For that, the Church is not indispensable. And believe me, the new converts are not so much interested in Russian "borscht" or Romanian "mamaliga."

As an Orthodox priest, in this informal talk, I decided to face reality rather than to boast, to take too much for granted or to brag about illusions. Jesus said: "Speak the truth, for the truth will make you free… "

It seems that you are preoccupied, in your meetings, with the Orthodox educational level in this country. That is why I want to express my concern in this respect too. I am afraid that our young people, and especially the new immigrants, are becoming American in the wrong way. In a famous passage, George Orwell said: "We are the salves of our technological society that feeds our passions with all kinds of electronic advertising; eat this! Wear

this! Desire this!... Sure, we are liberated: sex happy, educated… it does not matter what kind of education… we are healthy, wealthy and wise. We can fornicate without fear, eat without obesity, live without tears. For every ill a pill. Tranquilizers to overcome anxiety, pep pills to wake us up, life pills to insure blissful sterility." (Malcom Muggeridge, Prose as Experience, *1984 Revisited, Ed. T. Altshiler, M. McDonough and A. J. Roth, (Houghton Mifflin Co., Boston, MA, 1966), 5.*

I do not mean that the Orthodox Church in this country should become American in this way. God forbid. If we accept such a moral position in our Orthodox families we will have no converts. As I understand so far, American people are not happy. They are searching for a new spirituality.

To summarize my thoughts,

1)To be American Orthodox means to identify with the destiny of this nation, working for the salvation of its people. Everything must be impregnated with an Orthodox vision, transfigured and presented from an Orthodox perspective. This includes: Language, customs and lifestyle.

2) But we do not mean to become American in a wrong way, adopting some aspects of American life which are generally considered dangerous, not only for salvation, but for social morality also.

3) Taking into account that theology in the West lost contact with the Tradition of the Church and the Holy Fathers, we are not introducing in America something new. We are merely making an appeal to return to the unalterable principles and foundations of the True Church, about which Jesus said: "Not even the gates of hell will ever be able to overcome it."

Fr Roman Braga

(This talk was given at the Cathechetical Conference in Detroit in August 1975, three years after his arrival in the United States.)

De ce Întruparea lui Dumnezeu ?

Este pentru noi o soluție practică. În Întruparea lui Dumnezeu descoperim toată disciplina vieții creștine: ”Fiți următori ai mei precum și eu sunt al lui Hristos” (1 Cor 11:1). Atât de mult ne iubește Dumnezeu, încât se oferă pe Sine Însuși nouă, spre binele nostru. Pentru noi a viețuit pe pământ, pentru noi a suferit pe cruce, pentru noi a murit și a înviat, pentru ca să ne arate : ”Calea, Învierea și Viața”.

Lumea și toate făpturile din ea sunt bune. Dumnezeu a venit să refacă numai ceea ce era corupt, să-l renască pe om așa cum a fost planul Lui de la început, renaștere pe care omul singur nu o putea aduce la îndeplinire fără lucrarea lui Dumnezeu din el. Așadar, dacă îl urmăm pe Hristos, Întruparea lui Dumnezeu devine în noi puterea lui Dumnezeu.

Lumea pe care am construit-o noi este o lume fără Dumnezeu, fără prezența și acțiunea lui Dumnezeu în noi; este o lume dominată de egoism, de expresia eului nostru. Iar pentru că Dumnezeu este ținut în afara noastră, noi nu suntem în stare să vedem cauza dezamăgirilor și a amărăciunii care ne stăpânește. Este o lume în care adunăm ca să avem. Alergăm după bunuri și glorie și totuși suntem obsedați de ideea zădărniciei lucrurilor. Brațele noastre sunt încărcate cu lucrurile bune ale creației, ne agățăm strâns de ele; însă fără Dumnezeu inima se simte mizerabilă, pentru că răul care a intrat în lume a pervertit natura lucrurilor. De vreme ce ordinea dumnezeiască a creației a fost turburată prin păcat și puterea lui Dumnezeu nu mai lucrează în omul corupt, s-a simțit nevoia ca prin întrupare, Dumnezeu să regenereze pe om, pentru ca toate energiile lui creatoare să fie puse în slujba lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin nașterea Sa a realizat în mod rapid și sigur ceea ce noi, în toată viața noastră de creștinism, ne străduim să facem încet și cu durere.

Postul Crăciunului este o jertfă a noastră ca un răspuns la dăruirea de Sine a lui Hristos Dumnezeu. Este o înfrângere a mândriei și a plăcerilor care niciodată nu cedează, pentru că diavolul întrebuințează metode noi. Să întâmpinăm Nașterea Domnului cu pregătire, vrednici ca El să ne transforme în ”Temple ale Dumnezeului celui Viu” (2 Cor. 6:16), deoarece acesta este scopul vieții omului.

Ceea ce Dumnezeu vrea de la noi este o dăruire totală. Repetatele avertismente ale Scripturii împotriva jumătăților de măsură și a compromisurilor sunt foarte serioase. Suntem ușor înclinați să fim adepții unei religii sentimentale și morale. Însă misterul Întrupării lui Dumnezeu nu poate fi minimalizat. Ni se cere dăruirea întreagă a naturii noastre omenești așa precum El a venit la noi cu întreaga Sa fire dumnezeiască. Să facem ceea ce Dumnezeul Întrupat a făcut: să ne oferim în dragoste Lui și aproapelui. Taina Întrupării este venirea Lui în inimile noastre, căci numai prin Duhul Lui care este în noi ne putem oferi. Acceptarea de către Dumnezeu a firii omenești cere din partea noastră recunoașterea fără rezerve a dumnezeirii Mântuitorului Hristos. Iisus este și Dumnezeu și om. În El Dumnezeirea este întrupată iar omenirea îndumnezeită. Aceasta a fost învățătura Bisericii de totdeauna.

Fr Roman Braga

By the grace of God we were able to finish and install the icon mozaic of St John and to complete the altar side of the church.

Ortodoxia în America
Impresiile unui recent imigrant

Ceea ce vă voi spune astăzi nu va fi poate pe placul tuturor. Cu toate acestea, consider esențial din punctul de vedere al ortodoxiei să fim realiști și responsabili și de aceea vreau să prezint câteva aspecte privitoare la ortodoxia în America.

Voi începe cu propria mea mărturisire. Deși doresc de multe ori să vorbesc despre ortodoxie celor din America, ezit și uneori mă simt jenat, nu atât pentru lacunele limbii și ale vocabularului, ci datorită structurii psihice care ne separă. Îmi dau seama cât este de diferită structura psihologică și mentalitatea americană față de a noastră, a celor care venim din Europa de Est sau din Orientul Mijlociu. Societatea Americană este bazată pe tehnologie. Americanii sunt pragmatici și practici chiar și în felul de exprimare al religiei. Ortodoxia în Orient este mult mai contemplativă. Cu toate acestea, în America nu putem menține sau prescrie aceleași forme ale ortodoxiei cum sunt ele practicate în alte țări ortodoxe. Este necesar pentru America să își găsească propriul ei loc în viața ortodoxă, un stil propriu și o metodă de exprimare. Cum? În ce fel? Asta este întrebarea.

Preot fiind, cred că Dumnezeu ne-a adus în această țară minunată să plantăm ortodoxia și să o aclimatizăm. Ar fi păcat să ne închidem în cochilia sau limitele grupurilor noastre etnice și să considerăm ortodoxia ca un instrument de prezervare în țara aceasta a identității noastre naționale și a tradițiilor culturale. Nu trebuie să ne folosim de ortodoxie ca fiind instrumentul cu care să rezistăm asimilării în societatea americană. Asta ar fi un păcat. Biserica are scopul ei pentru care există. Slavă Domnului că avem foarte buni creștini ortodocși în America care susțin Biserica. Cu toate astea, cei mai mulți imigranți în țara asta vin la biserică pentru menținerea sentimentului național. În biserică ei se simt Români, Ruși, Greci, Sârbi sau Sirieni. Bine înțeles că acesta este un sentiment normal. La toți ne este dor de țara unde ne-am născut. Pentru acest motiv, uneori, mergem la biserică pentru a asculta muzica și limba rusească sau românească. Eu însă consider că este un păcat să iubim Biserica în aceiași măsură în care iubim plăcintele sau sarmalele. În această privin-

ță trebuie să fim realiști. Când Iisus a trimis pe cei doisprezece apostoli să propovăduiască în lume, El nu le-a spus că trebuie să reziste asimilarea în societatea locală... să păstreze identitatea iudaică, puritatea rasei, limba și obiceiurile. Din contra, a spus: ”....Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). Mai mult decât atât, Sf Pavel, apostolul Neamurilor a spus: ”Cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei; cu cei de sub lege, deși eu nu sunt sub lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege; Cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deși nu sunt fără legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Hristos, ca să dobândesc pe cei ce nu au Legea” (1 Cor. 9:20-22). Deci, creștini ortodocși în America fiind de ce nu ne punem sentimentele naționale, culturale și tradițiile de o parte atunci când predicăm ortodoxia în țara asta? Numai în felul acesta ne putem uni vocile cu cele ale Sf Pavel și să spunem: ”Printre americani am fost un American, printre canadieni am fost un Canadian... M-am făcut toate pentru toți ca să mântuiesc pe unii”.

Desigur, ortodoxia nu este o instituție culturală, ci este o religie universală. Dar tocmai pentru acest motiv ortodoxia s-a adaptat la diversele tipuri și obiceiuri (printre iudei am fost un iudeu... etc.) Aceiași religie capătă diferite forme, pentru că oamenii în diferite țări sunt diferiți. Eu consider aceasta ca fiind un lucru minunat. Este rezultatul *legii divine de adaptare la mediul înconjurător*. Toți oamenii trebuie să folosească limba, obiceiurile și tradițiile culturale pentru ași exprima credința. Să lăsăm Biserica ortodoxă din America să devină americană în felul acesta, și numai în felul acesta, pentru că nu tot ce este american este bun. Dar oricum, nu trebuie să lăsăm tradițiile și originile noastre etnice să devină un impediment în acest proces de adaptare.

În capitolul cincisprezece din Fapte și în Epistola către Galateni se vorbește despre un Consiliu Bisericesc Apostolic care nu a fost de acord cu Sf Petru. Sfântul Petru a fost mustrat pentru insistența sa că toți păgânii trebuie să accepte Legea lui Moise și să se circumscrie pentru a putea fi primiți în Biserica creștină. Consiliul Bisericii a respins atitudinea Sf Petru deoarece el încerca să impună tradiția Iudaică celor care nu erau evrei. Cu această ocazie, Sf Iacov care prezida Consiliul a declarat în mod clar:

”Să nu tulburăm pe păgânii care se întorc spre Dumnezeu”. Dacă citim Noul Testament cu atenție, observăm că Sf Pavel, care s-a făcut toate pentru toți, nu a permis ca limba sau naționalitatea a fi o recuzită pentru a deveni creștin, știind că astfel de obligație ar constitui o barieră pentru convertirea la creștinism. Spre exemplu, stilul literar și problemele sociale discutate în Epistola către Romani sunt specifice mentalității romane. Tot așa, Epistola către Evrei și Evanghelia Sf Matei abundă în profeții și atmosferă evreiască pentru că erau îndreptate către poporul evreu, și așa mai departe.

Să considerăm acum situația noastră în America în ziua de azi. Care este impresia unui nou venit, la fel cum sunt eu, despre situația din America? Părerea mea este că Biserica ortodoxă de pe aceste meleaguri, în loc să fie o Biserică misionară a devenit o afacere de familie în limitele grupurilor etnice și care uneori include și câțiva convertiți care au intrat în Biserică prin intermediul căsătoriei. Nenorocirea acestor convertiți este necesitatea de a se adapta la o mentalitate străină și de a renunța la modul de viață american. Unul dintre acești convertiți a mărturisit că nu a știut că este de origine suedeză până când nu a devenit Ortodox, pentru că în Biserica ortodoxă din America trebuie să aparții unui grup etnic, trebuie să fi ceva, cu excepția de a fi american. Pare exagerat să spunem asta, dar este o realitate. O situație similară mi s-a întâmplat mie de curând în St Louis, MO. După o discuție anterioară, un băiat m-a întrebat: ”Ce fel de ortodox ești tu? Ești Rus, Sirian sau Grec”. ”Nu” am spus. ”Sunt doar ortodox”. Și ca să nu fiu considerat mincinos am adăugat: ”În țara unde m-am născut eram Român, dar aici sunt doar ortodox. Și pentru că ortodoxia în țara asta trebuie să capete un aspect american, voi deveni și american. Învățătorul meu, Sf Pavel, mi-a spus să mă fac toate pentru toți”.

Ne plângem adesea că nu avem tineret în bisericile ortodoxe din America. Și este adevărat. Nici măcar o jumătate din copiii care merg la școala duminicală nu mai vin la Liturghie când devin adulți. Și suntem îngrijorați pentru viitorul Bisericii ortodoxe din țara aceasta. Problema este cum să lăsăm posterității numai ortodoxia, fără caracterele specifice lingvistice, culturale și folclorice. Trăim doar în America! Să lăsăm generația tânără și pe

cei ce se convertesc să se simtă acasă în Biserica ortodoxă, să găsească felul lor American de înțelegere și expresie. Suntem o Biserică misionară. Asta înseamnă că noi trebuie să convertim la ortodoxie, nu să așteptăm ca noii imigranți să întărească ortodoxia în țara asta.

Să ne amintim istoria [Bisericii], când poporul Rus a fost creștinat a primit ortodoxia de la Constantinopol. Dar Bizanțul nu le-a impus limba greacă, obiceiurile naționale sau mentalitatea greacă. I-a lăsat să își împletească limba și viața politică cu ortodoxia și să crească organic. În fiecare țară ortodoxă istoria Biserici coincide cu istoria națiuni. Iar astăzi America are nevoie de ortodoxie la fel cum Rusia, România și Bulgaria au avut nevoie atunci când au primit-o. Eu cred că în acest moment de criză, în această țară cu 400 de religii diferite, ortodoxia este singura religie capabilă să maturizeze gândirea, cultura și unitatea acestui popor.

Nu mă considerați șovin. Am să vă explic această afirmație. Știți care este puterea Bisericii ortodoxe în lume? Este faptul că ea s-a contopit (s-a identificat) cu viața națională a poporului. Biserica a luat în mâinile ei destinul națiunii. A fost liderul culturii, a influențat morala poporului, a creat un stil de viață. Într-un cuvânt, a luptat pentru mântuirea fiecărei națiuni. Nu contează dacă națiunile sunt ortodoxe în totalitate, cum este Rusia, România, Bulgaria sau Serbia, sau numai o minoritate este ortodoxă, așa cum este în țările Arabe. Dacă Biserica ortodoxă are ca scop mântuirea acelei națiuni, ea este reprezentanta Bisericii în țara aceea.

Ne ducem la Dumnezeu împreună cu națiunea noastră, cu liderii noștri politici, cu istoria noastră. În ortodoxie noi nu avem ideea de mântuire individuală. Aceasta este o doctrină protestantă. Individul se mântuiește ca membru al comunității creștine. Mântuirea este de obște pentru că Biserica este trupul mistic al lui Hristos iar noi suntem membrele trupului. Suntem răspunzători unul pentru celălalt. Când un membru suferă toată Biserica suferă. O rană afectează întreaga comunitate. Noi credem că la judecata de apoi toate neamurile vor apărea în fața lui Dumnezeu, în frunte cu liderii naționali care vor trebui să dea socoteală dacă și-au îndeplinit sau nu rolul prin care Dumnezeu le-a permis să existe în istorie. Imaginați-vă toți președinții Statelor Unite, de la

George Washington la Gerald Ford aflați în fața scaunului de judecată a lui Hristos. Și asta va fi. Ne ducem la Domnul împreună. Să ne închipuim Biserica ca pe o icoană cu cercuri concentrice, o serie de cercuri cu un centru comun. Primul cerc, cel mai mic, este individul. El este templul Dumnezeului celui viu. În sufletul său infinit, adică în sensul cel mai profund, sălășluiește Dumnezeu. Dumnezeu este centrul personalității lui. Cel de al doilea cerc reprezintă familia în care este inclus și individul. Familia este imaginea, sau icoana Bisericii după cum este scris în capitolul cinci din Epistola către Efeseni. Al treilea cerc este națiunea în care este inclusă familia și individul. Națiunea este unitatea organică a lumii. Al patrulea cerc este Biserica care trebuie să includă până la sfârșit, toate națiunile, familiile, și indivizii, având ca scop mântuirea lor. Cercul al cincilea este unul infinit pentru că îl reprezintă pe Dumnezeu și totul trebuie să fie uniti în Dumnezeu. Toate aceste realități sunt unice. Dumnezeu nu a creat două persoane, două familii sau două națiuni identice. Deși toate constituie aceiași Biserică, fiecare trebuie să crească și să se dezvolte în mod distinct în Dumnezeu. În ortodoxie avem tot atâtea tipuri câte națiuni există. Cu toate acestea, Biserica ortodoxă este singura Biserică care păstrează unitatea doctrinală în ciuda tuturor variațiilor. Deși Bisericile ortodoxe din România, Grecia, Liban, etc., sunt fiecare preocupate de mântuirea neamului lor, nu există în lume decât o singură Biserică ortodoxă. Noi nu avem nevoie de un papă sau o altă persoană ca centru de unitate. Hristos este unicul, invizibilul cap al Bisericii și nimeni nu poate să îL înlocuiască.

De la început, patriarhii au fost liderii religioși ai țărilor respective. La Roma era un patriarh, la Antioh un altul, un alt patriarh era la Ierusalim, și așa mai departe. Erau autocefali și egali. Erau parte din tot ce avea loc în țara lor, indiferent de sistemul social și politic. Erau membrii ai țării lor, luptând pentru mântuirea neamului. Cum poate un patriarh în ziua de azi, care se află în Orientul Mijlociu sau în Europa de Est, să înțeleagă istoria, psihologia și caracterul poporului american? Cum poate el să aibă grijă de problemele sociale, destinul spiritual sau valorile acestei națiuni pe care ea trebuie să le îndeplinească în istorie? Astăzi, tineretul american, nu poate indica pe o hartă unde se află Bucureștiul,

Belgradul sau Antiohul. Dacă vrem să fim realiști și să propagăm ortodoxia în țara aceasta, trebuie să ne rugăm și să lucrăm pentru a pune bazele unei Biserici ortodoxe naționale și ale unei patriarhii americane. Ortodoxia este prezentă pe acest continent de două secole. Cea mai mare parte a mamelor își emancipează copii la vârsta maturității.

Este trist că tineretul pleacă din Biserică și totodată că nu avem mai mulți convertiți. Este clar că nu se simt confortabil în Bisericile noastre ortodoxe din America. Până când ortodoxia va deveni parte integrală din viața americană, copiii noștri și convertiții o vor considera ceva importat, la fel cu budismul sau mahomedanismul. Întrebarea este, cum putem să separăm ortodoxia din America de ”interesele” ei românești, rusești sau siriene și să ajutăm noile generații și pe cei convertiți să asocieze ortodoxia cu propriile lor interese și să se lupte pentru mântuirea poporului American. Cultura și tradițiile noastre naționale nu au nimic de-a face cu ortodoxia în America. Desigur ele sunt necesare la fel cum au fost necesare în țările de origină, dat țara asta are altă limbă, alte tradiții și alte obiceiuri.

Numai atunci când tineretul din America va realiza care este destinul lor național prin credința ortodoxă, vom putea afirma că avem o *Biserică Ortodoxă Americană*. La fel ca și în țările ortodoxe, Biserica ortodoxă din America trebuie să ia parte la problemele majore ale acestei națiuni. Aceste probleme includ, politică, economie, avort, ecologie, divorț, sex, integrare rasială, etc. Totul trebuie să fie impregnat cu o viziune ortodoxă, deoarece de asta depinde mântuirea acestei națiuni. Poate că protestanților nu le pasă. Ei privesc religia ca o afacere personală deoarece ei nu înțeleg că Biserica este trupul mistic al lui Hristos. De fapt ei nu sunt considerați o biserică. Ei sunt doar o direcție spirituală a creștinătății. Dar din punct de vedere ortodox, tot este important, deoarece tot contribuie la mântuirea sau condamnarea întregii comunități.

Apelez astfel la patriotismul dumneavoastră. Un bun ortodox își iubește țara. Să nu ne fie teamă că Biserica ortodoxă din America este mică. O Biserică națională nu este una cu cei mai mulți membri, ci una care se identifică cu istoria și destinul poporului. Cu toate că istoria acestei țări nu a început odată cu venirea or-

todoxiei, există însă multe valori în istoria Americii care trebuie considerate. Perioada indiană și cea protestantă trebuie privite ca preparatoare. Tot ceea ce este bun din trecut trebuie păstrat și transfigurat deoarece ortodoxia este transfigurarea lumii prin intervenția Duhului Sfânt.

Să ne amintim de profeția lui Daniel că fiecărei națiuni i s-a dat un înger care să o protejeze și să o apere. Ca buni patrioți, să ne întrebăm cine este îngerul păzitor al poporului american. Cu siguranță Dumnezeu le-a dat și lor un înger păzitor.

Să nu ne fie teamă că grupurile etnice în țara asta se împuținează sau copiii noștri vor fi asimilați. Asta este o lege divină. Nu putem nici să o forțăm și nici să o oprim. Dacă ne opunem adaptării Bisericii ortodoxe în țara asta, impunând limba sau cultura noastră, nu lucrăm după voia lui Dumnezeu. Regret că după aproape două sute de ani ne-am străduit să ne păstrăm tradițiile etnice în țara asta, și pentru aceiași perioadă de timp am umplut bisericile ne-ortodoxe cu copiii și nepoții noștri. Nu credeți că este timpul să ne convingem de necesitatea unei Biserici ortodoxe americane. Și de ce să insistăm asupra unor lucruri care nu sunt esențiale? Dacă, sper exemplu, un român este considerat un bun ortodox pentru că mănâncă miel la Paște, atunci și un american poate fi un bun ortodox chiar dacă mănâncă la Paște ouă și șuncă și cântă Hristos a Înviat în limba engleză. Nu credeți că este timpul să fim profund convinși de necesitatea unei Biserici americane?

Pare că suntem preocupați în adunările noastre cu nivelul de educație Ortodoxă în această țară. De aceea doresc să îmi exprim grija despre acest lucru. Îmi este teamă că tineretul nostru, dar mai ales noii imigranți, devin americani în mod greșit. Într-un pasaj faimos, George Orwell a spus: ”Noi suntem sclavii societății noastre tehnologice, care ne hrănește patimile cu reclame electronice: mănâncă asta; îmbracă asta; dorește-ți asta. Desigur, suntem eliberați: fericiți sexual, educați, etc. Nu contează ce fel de educație. Suntem sănătoși, înstăriți și înțelepți. Păcătuim trupește fără frică, mâncăm fără să fim obezi, trăim fără lacrimi. Pentru fiecare durere o pastilă. Tranchilizante ca să depășim angoasele, pastile care să ne dea energie, pastile care să ne asigure fericită sterilitate”. (Acest citat este o parafrază a lui George Orwell în articolul *1984 Revisited* de Malcom Mugge-

ridge, care a apărut în volumul intitulat ”Prose as Experience”, (Proza ca experiență), Ed. T. Altshiler, M. McDonough, and A.J. Roth, pg .5, Houghton Mifflin co., Boston, MA, 1966).

Biserica ortodoxă în această țară nu trebuie să devină americană în felul acesta. Ferească Dumnezeu! Dacă acceptăm astfel de poziții morale în familiile noastre ortodoxe, nu vom avea convertiți, pentru că, cel puțin ce înțeleg eu acum, poporul american nu este fericit, ci caută o nouă spiritualitate.

În concluzie, în primul rând, a fi American înseamnă a te identifica cu destinul acestei națiuni și a lucra pentru mântuirea poporului ei. Totul trebuie să fie pătruns de o viziune ortodoxă, transfigurată și prezentată din perspectiva ortodoxă. Asta include, limba, obiceiurile și stilul de viață. În al doilea rând nu vrem să devenim americani într-un mod negativ, adoptând aspecte ale vieții americane care în general sunt considerate periculoase, nu numai pentru mântuire, dar și pentru viața socială. În final, dacă luăm în considerație că Occidentul a pierdut contactul cu tradiția Bisericii și cu Sfinții Părinți, noi nu introducem în America nimic nou. Noi facem numai un apel de *întoarcere* la principiile nealterabile și fundamentale ale Bisericii adevărate despre care Hristos a spus: ”Nici porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16:18).

Pr Roman Braga
Conferința Catechetică, Detroit, August 1975.

CHRISTMAS CAROLS CONCERT

The Byzantine Choir of St George Church
Toronto, Canada

Following Divine Liturgy and Lunch
on
SATURDAY DECEMBER 27

FEAST OF THE NATIVITY AND THEOPHANY SCHEDULE OF SERVICES

2025

Wednesday, Dec. 24	**Royal Hrs,Typica**	**6:30 am**
Eve of Nativity	**Vesperal**	
	Liturgy of St Basil	**8:00 am**
	Vigil Service	**6:00 pm**
Thursday, Dec.25	**Akathist & Hours**	**9:00 am**
Nativity of the Lord	**Liturgy of St. John**	**10:00 am**
	Vigil Service	**6:00 pm**
Friday, Dec. 26	**Akathist & Hours**	**9:00 am**
Sinaxis of the MPΘV	**Liturgy of St. John**	**10:00 am**
	Vigil	**6:00 pm**
Saturday, Dec. 27	**Akathist & Hours**	**8:00 am**
Protomartyr Stephen	**Liturgy of St. John**	**9:00 am**
Sunday, Dec. 31	**Vigil Service**	**6:00 pm**
	Thanksgiving Service	**11:30 pm**

2026

Thursday, Jan. 1	**Akathist & Hours**	**9:00 am**
Circ. Of our Lord	**Liturgy of St. Basil**	**10:00 am**
Monday, Jan. 5	**Royal Hours, Typica**	**6:30 am**
	Vesperal	
	Liturgy of St. Basil and	
	Blessing of Water	**8:00 am**
	Vigil Service	**6:00 pm**
Tuesday, Jan. 6	**Akathist & Hours**	**8:00 am**
Theophany	**Liturgy of St. John & Great**	
	Blessing of Water	**9:00 am**